

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Skygebilleder

Citation: Andersen, H. C.: "Skygebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831", i Andersen, H. C.: *Skygebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, 1986, s. 84. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen01val-shoot-idm139649682228704/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Skygebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831

to Bevægelser med Armen; lige ud, og saa Haanden paa Hjertet; men der var et smukt Tone-Organ i den gode Mand!

Hvor blødt og udtryksfuldt klang mig ikke det italienske Sprog, det er Toner selv, der ere forstenede til Ord; – hvor smukt maa det ikke klinge, i den stille Nat, under den sydlige Himmel, at høre disse Toner, tolke Kjærlighed! – *Kjærlighed!* – hu! hvor hæsligt haardt og snurrende klinger dog paa Dansk, dette Ord, der skal udsige det meest Aandige i Sjæl og Tanke. »Kjærlighed!» – o, han har slet ikke kjendt og følt den, som opfandt dette hæslige, skurrende Ord. – Det har vist været en gammel, gnaven Papa, der misundte de unge Hjerter deres salige Drømme, og nu som en Lænkchund snærrede af deres, som han kaldte det »Kjærlighed.» –

Hvad Musikken til *Tell*, angaar, hørte jeg den kun eengang, desuden er der sagt og skrevet saa meget om den, til dens Fordeel, at min Mening bliver saa god, som ingen. Den forekom mig, at være i en anden Genre, end den *Rossini* før har komponeret i, og næsten troer jeg, det er dette, der har fraperet Mange, mere end Compositionen selv. Mig behagede den ikke saa meget, som *Barberen i Sevilla*; den har vel en herlig Terzet, en Duet og nogle Chor, der gribe enhver, men ingen af disse have dog det characteristiske, som f.E. *Don Baziles* Arie om Bagtalelse, denne synes mig et sandt Mesterstykke. *Orpheus* fik Træer og Stene til at danse ved sit Spil, og der ligger virkelig noget heri; Musik har en forunderlig Kraft til at sætte Liv i Dødt, noget, som de fleste Opera-Texter overtøyer os om. Tonerne kaste ligesom et poetisk Gevandt om det Hele. Dog forekom *Tell* mig, her i denne aandige Paaklædning, saa underlig sammenkrympet, det var ikke den schiller'ske Helteskikkelse.

Klokken var ikke ni endnu, da Operaen var endt, jeg besøgte da Reichenbachs Have for at see Stedet, hvor *Poniatovsky*, fandt sin Død i *Elsterfloden*. Haven her, tilhører en *nig* Kjøbmand *Gerhardt*, der lader sig betale for at see dette Sted.

Her, imellem disse høie Træer, sprængte den haardt saarede Helt, forfulgt af den overlegne Fjende. Det er næsten utroeligt, at nogen kunde drukne i dette ubetydelige, smalle Vand! En Grædepil var plantet paa det Sted, han havde sat ud med Hesten, og nogle Skridt derfra, hvor de havde fundet hans Liig, stod en lille, sirupel Stotte, der overalt var beskrevet, især med Landsmænds Navne; et Strykke var ganske hugget bort af Stenen, man sagde, at her havde staaet Vers,